

Lyrikk

En Lyrisk stafett

I denne lyriske stafetten vil vi at kolleger skal dele stemninger, tanker og assosiasjoner rundt et dikt som har betydd noe for dem, enten i arbeidet eller i livet ellers. Den som skriver får i oppdrag å utfordre en etterfølger. Slik kan mange kolleger få anledning til å ytre seg i lyrikkspalten. Velkommen og lykke til!

Tove Rutle – lagleder

Jeg er glad for å få lyrikkstafettpinnen fra Svein Slagsvold!

Uten å være et hyppig lyrikklesende menneske, har jeg likevel gang på gang latt meg fascinere av diktene til Rolf Jacobsen (1907–1994). Ett av dem har vært «mitt» i mange

år. For meg favner det mye av den dragningen jeg har til fjellet. Den blir bare sterkere med økende alder. Med ryggen mot vestveggen i ett-romsbua mi på Finse, kan jeg hvile blikket på kjente konturer av berg og bre og la ro og lengsel synke inn.

Mere fjell

Av og til
må noe vare lenge,
ellers mister vi vel vettet snart,
så fort som allting snurrer rundt med oss.
Store trær er fint
og riktig gamle hus er fint,
men enda bedre –
fjell.

Som ikke flytter seg en tomme
om hele verden enn forandres
(og det må den vel snart),
så står de der
og står og står
så du har noe å legge pannen inntil,
og kjøle deg
og holde i noe fast.

Jeg trives med fjell.
De lager horisonter
med store hugg i,
som de var smidd av smeder.
Tenk på: - Den gamle nupen her har stått som nå
helt siden Haralds-tiden.

De sto her da de spikret en arming fast til korset.
Som nå. Som nå.
Med sildrebekker på og lyngkjerr og den store
bratte pannen
uten tanker i. Den sto her
under Belsen og Hiroshima. Den står her nå
som landemerke for din død, din uro,
kanskje dine håp.
Så kan du gå derbort og holde i noe hardt.
Noe gammelt noe. Som stjernene.
Og kjøle pannen din på den,
og tenke tanken ut.
Og tenke selv.

Rolf Jacobsen

Dessuten; Rolf Jacobsen skrev lavmælte
og intense kjærlighetsdikt til kona etter
at hun døde. Les «rom 301» og «ildfluene»
(1985). Så enkelt kan «alt» sies.

Du finner dem bakerst i hans samlede
dikt. Han skrev ikke noe etter dette.

Stafettpinnen går ut av byen nå til
Henrik Brochmann i Kolvereid.

Paal Hestvold

